

tales, vil det Tab, der forvoldes den Paagjældende ved Lønningernes Omregulering dels fori oftest blive temmelig ubetydeligt, dels i Almindelighed opveies ved den bedre Stilling, han isvrigt vil faa. Det bør derfor formentlig her forbeholdes Indenrigsministeren i hvert enkelt Tilfælde at afgjøre, hvorvidt et saadant Tillæg skal ydes.

Foruden den Lønning, der efter Forslaget skal tillægges de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænd, og som selvfølgelig ikke kan forhøjes af Administrationen, vil der ofte kunne blive Spørgsmaal om andre Ydelser til disse, saaledes Reise-, Flytnings- og Kontorholdsogdtjærelse m. m. Ved Lovens Udfattelse er man gaat ud fra, at det fremdeles ligesom hidtil i det Hele skal være forbeholdt Administrationen nærmere at ordne Forholdet i saa Henseende, hvilket ogsaa stemmer med hvad der gjælder for andre Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende. Der er imidlertid enkelte Ydelser, hvorom der kan blive Spørgsmaal, der ikke saaledes som de fornævnte kunne betragtes som ligefrem Erstatning for positive Udgifter, og derfor let kunne faa Karakteren af Tillæg til Vedkommendes Gage, saa at der muligvis, naar Loven Intet indeholder derom, kan optaa Lovul om deres Berettigelse. Dette gjælder saaledes dels om de Beløb, der maa tillægges enkelte Funktionærer, der have med Hængeudbetalninger at gøre, for mulig Feiltælling, dels om Præmier, der maatte blive indrømmede de ved Banerne Ansatte for Besparelse af Materialier m. B. Svad de første Beløb angaar, har man anset det rettest ved selve Loven at faa fast, hvilke Funktionærer der skulle have Ret til at faa saadanne, og hvor store de skulle være. Svad Præmier for Besparelser m. v. angaar, ere saadanne hidtil ikke blevne givne hos os. Da der imidlertid andetsteds er opnaat store Fordele for Statsbanerne ved Indførelse af sliige Præmier, vil der muligvis ogsaa blive gjort et Forsøg i denne Retning. Der vil herved vistnok bevirkes en Forbedring af de Paagjældendes penuniære Stilling, men det vil dog formentlig være det Korrekte ikke at betragte de fortjente Præmiebeløb som et Tillæg til Vedkommendes Løn. For imidlertid at affjære enhver Lovul herom samt om Administrationens Ret til at indrømme Præmier, har man anset det rettest i § 3 udtrykkelig at bestemme, at de i ingen Hæining blive at betragte som en Del af de Paagjældendes Løn.

Al Udfattets § 4 vil det fremgaa, at Ministeriet har ment at burde fastholde den i det ældre Forslag optagne Bestemmelse om, at Divertøren ved Statsbanerne og Afdelingscheferne skulle udnævnes og affstediges af Kongen. Man ser nemlig ikke rettere, end at det, naar Hensyn tages dels til de paagjældende Stillingers store Betydning, dels til Forholdenes Ordning ved andre af Statsens Bestyrelsesgrene, maa indrømmes, at der er noget Anomalt i at fastholde den hidtil

bestaaende Regel i saa Henseende, og man har ikke kunnet overbevise sig om, at der paa Grund af den særegne Bestaaenhed af de Paagjældendes Forretninger skulde være nogen Betænkning ved at tillægge dem kongelig Udnævnelse med den deraf flydende Ret til Pension. Saavidt Ministeriet bekendt, er det ogsaa i flere andre Lande den almindelige Regel, at de ved Statsbanerne ansatte Funktionærer ere pensionsberettigede ganske i samme Omfang og efter samme Regler som Statens andre Embeds- og Bestillingsmænd. Er der nogen Usvigelse, gaar den snarest i den Retning, at man har indrømnet visse Jernbanefunktionærer Begunstigelser med Hensyn til Opnaelsen af Pension, paa Grund af, at deres Tjenestes anstrengende Karakter let medfører, at de forholdsvis tidlig blive utjenstdygtige.

Til Slutning skal man med Hensyn til det heromhandlede Udfnit af Loven endnu kun særlig henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 6, hvorefter Lov af 26de Marts 1870, indeholdende almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold m. v., med Undtagelse af § 7 skal være uanvendelig med Hensyn til det ved Statsbanerne ansatte Personale. Om flere af de Forhold, der omhandles i denne Lov, er der for Statsbanernes Vedkommende givet nærmere Regler i Lønningsreglementet, og det bør formentlig fremdeles forbeholdes Administrationen at ordne det Nærmere i saa Henseende. I ethvert Fald egne Bestemmelserne i Loven af 26de Marts 1870 sig ikke til at oversæres paa Statsbanerne.

Til §§ 9—12.

De i dette Udfnit indeholdte Bestemmelser ere i alt Væsentligt stemmende med §§ 3—6 i det ældre Forslag, og man kan ogsaa med Hensyn til deres Begrundelse i det Hele henholde sig til, hvad der er bemærket i Anmærkningerne til dette. Ved Udfattets § 9 forbeholdes der Indenrigsministeriet Ret til at fastsætte Kjøreplaner, Løstter, Befordringsreglementer og Politireglementer, og Udfattets § 10 gaar ud paa at opretholde den nu bestaaende Tilstand, hvorefter der paa de aarlige Finantslove kun optages en kalkulatorisk Beværgning over de Indtægter og Udgifter, som antages at ville fremkomme ved Driften og Bedligholdelsen af Statsbanerne, medens Administrationsbudgettet fastsættes af Indenrigsministeriet. Under Sagens tidligere Behandling i Rigsdagen blev det fra alle Sider erkjendt, at der her var Spørgsmaal om Forhold, med Hensyn til hvis Ordning en stor Frihed steds maatte forbeholdes Regjeringen, men det blev dog samtidig udtalt, at der var enkelte af dem, saaledes Fastsettelsen af Løstterprinciperne samt af Indtægts- og Udgiftsoverslagene, for hvis Vedkommende der vel maatte kunne indrømmes Rigsdagen Afgang til at udøve Indflydelse, naar Styrelsens Omraade og Omfang i det Væsentlige er givet, og nogen Lids